

אנציקלופדיה
עבודת ה' פנימית

אג - אגד

בלבבי משכן אבנה

אגר

אגר לשון של **אגירה**, של איסוף, כמו שאומר שלמה המלך במשלי (פ"ו, ח') על הנמלה שהיא **אוגרת**, "תכין בקיץ לחמה **אגרה** בקציר מאכלה", ומאותו לשון זה המטבע הנקרא **אגורה** בבחינת "פרוטה לפרוטה מצטרפת", אוגרים אותה עם עוד חלקים נוספים, וכן זה אותו לשון של **אגרת** 'אגרת שלומים', וכן הסוגיא של אגרת דימי הפורים, שהיה שם אגרות ראשונות ואגרות שניות של אחשוורוש, **האגרת אוגרת** בתוכה את התיבות, את האותיות. זה כח של אגירה שאוגר מצרף ומאחד.

ההבדל בין אגירה לאסיפה

בהבנה מדויקת יותר, יש **כח של אסיפה**, "לא עת האסף המקנה", "האספו ואגידה לכם את אשר יקרה אתכם באחרית הימים" וכן ע"ז הדרך, ויש **כח של אגירה**, והם שני קצוות. **האסיפה** נמצאת בסוף, "האספו ואגידה לכם את אשר יקרה אתכם באחרית הימים", כל אסיפה נקראת **אסיפה** מלשון **סוף**, שבמקום סופם של דברים, הדברים מתאספים ומתחברים, בבחינת "כל הנחלים הולכים אל הים", הים הוא במערב, שצד מערב נקרא **ימה** על שם הים, הסוף, והוא אוסף, מאסף, וכן שבט דן שהוא "מאסף לכל המחנות", וכן ע"ז הדרך. לעומת זאת המושג הנקרא **אגירה**, **לאגור** דבר, הוא לאגור אותו בראשיתו, בהתחלתו. וא"כ, זה דבר והיפוכו, האסיפה נמצאת בסוף, בסיפא, והאגירה נמצאת ברישא, בראש, בהתחלה. "זה לעומת זה עשה האלקים טוב לעומת רע, רע לעומת טוב", מצד הקלקול כידוע יש שני נקיבות דקלקול, האחת נקראת מלשון לילה, שבבחינת בוקר עליו נאמר "יצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב", ובליילה הוא זמן של אסיפה, כל אדם נאסף לביתו. "תכלה רגל מן השוק". וכח הנקיבה השני הוא הנקרא **אגרת**, "אגרת בת מחלת", בבחינת אגירה של ראשית, אגירה של התחלה. "זה לעומת זה עשה האלקים".

אגירה - אסיפת חלקי החכמה שבדבר

כח האגירה א"כ, הנמצא במקום של ראש, הוא נמצא בגובה, ומצד כך בלשון ארמית גג נקרא '**איגרא**', "מאיגרא רמא" "עלתה לאיגרא", וכן ע"ז הדרך, זה מקום הגג, "מרפסן איגרי", המקום למעלה הוא בבחינת ה'אגר', האסיפה, אבל האסיפה בגובהו של הדבר, במקום הגג שבדבר, במקום העליון שבו, שבמקום ראשיתו, שם מקום אסיפתו. כשאוספים את הדברים מצד נקודת הראשית שלהם, האסיפה שלהם היא אסיפת חלקי החכמה הגנוזים בכל דבר, "כולם בחכמה עשית", "בראשית ברא אלקים" כדברי התרגום ירושלמי כידוע, 'בראשית' - 'בחכמתא', וא"כ, יש את כח הכללות שנברא ממנו יתברך שמו בחכמה, ויש את פרטות כל דבר ודבר שנמצא בבריאה שנברא ממנו יתברך שמו, שהוא נברא מחלקי החכמה, "כולם בחכמה עשית" - זה הכללות, והתפרטות החכמה, פרט דכל דבר, חלקי החכמה הגנוזים בו, שהם הם שורש היותו של הדבר וקיומו.

וא"כ, לאגור את הדבר, כלומר, לאסוף את חלקי החכמה הנמצאים בדבר.

וזה מה שהוזכר - 'אגרת', שאיגרת היא האותיות המתקבצים, והתיבות המתקבצים, אותיות, הם הגילוי של החכמה, כל אות ואות כשלעצמה, ובעיקר בהצטרפותם זה לזה, כשהם יוצרים תיבות, הם מבטאים את גילוי גדרי החכמה, זה נקרא אותיותיה של תורה, התורה - 'אורייתא מחכמה נפקת', היא גילוי של חכמה, אבל ההתגלות של זה בפועל, זהו באותיותיה של תורה.

כשזה מצטייר בצד התחתון שבו, זהו מה שנקרא בדברי הגמ' בקידושין הידועים (דף לא' א') 'לפיכך נקראו ראשונים סופרים שהיו סופרים אותיותיה של תורה', יש את עצם האות עצמה שמבטאה את מה שהיא מבטאה ובהצטרפותה ע"י

אותיות אחרות לתיבות, היא מבטאה את הדבר חכמה הגנוז בה, ויש את המנין שבאותיות, זהו "נקראו סופרים שהיו סופרים אותיותיה של תורה", יש מה ש'סופרים אותיותיה של תורה', את מנין האותיות עצמם, עד כאן חצי התורה, 'וא"ו דגחון' כמבו' שם בגמ', וכן ע"ז הדרך, ויש מה שהם סופרים את מנין האותיות, שהוא הנקרא גימטריא, פרפראות לחכמה", גם במילה **גימטריא** עצמה, בדרך רמז - יש את האותיות **אגר**, שזה הצירוף של ה'סופרים אותיותיה של תורה', "פרפראות לחכמה", זה הגדר של גימטריא.

ה'אגר' שבגמרא וה'גמר' שבגמרא

וא"כ, מציאות האגירה, היא האסיפה, הקיבוץ של כל חלקי מציאות החכמה שנמצא בדבר. זה עומק המושג הנקרא **גמרא**, כל גמרא שנקרא **גמרא** הוא אותיות **אגר-מ'**, תורה ניתנה **במ'** ימים, וכשהתורה ניתנה למ' ימים, אחרי ארבעים יום, משה רבינו יורד מן ההר, אבל כמו שאומרים חז"ל כידוע, שארבעים יום שהיה משה בהר, שהיה לומד תורה, ביום הוא היה לומד תורה שבכתב, ובלילה הוא היה לומד תורה שבעל פה, וכשהגיע הסיפא של הימים האלה, הארבעים יום, בלי ה'חסר אחת', אלא ארבעים יום שלימים, התגלה שהוא **אגר**, צירף ואיחד את כל מה שהוא קיבל בכל הארבעים יום. "אם גמרא היא נקבל, ואם לדין יש תשובה", "אם גמרא נקבל", וכן 'גמרא גמירא ליה', כלומר, כך קיבלנו את הדבר, זה נקרא **גמרא**, כך קיבלנו את חלקי החכמה שבדבר, את הצירוף של כל חלקי החכמה קיבלנו באופן של **"גמרא גמירי לך"**, זה כח הגמרא שמונח בתוכו המציאות של קיבוץ כל חלקי החכמה. ובעומק יותר, המילה **גמרא** עצמה מונח בה **האגר** ומונח בה **הגמר**, זה הכח של הראשית והכח של האחרית, כמו שהוזכר בראשית הדברים, יש כח של האסיפה שנמצא לבסוף, שם מקום האסיפה, ויש כח של **האגר** שנמצא בהתחלה, וה**גמרא** זה **אגר וגמר**, הוא **אוגר** מהראשית, והוא מצרף אותו מהמקום של האחרית. זה האופן שיש מקרא, משנה ותלמוד הנקרא גמרא, שהוא הגמר, 'תלמוד בבלי' שכלול שלישי במקרא שלישי במשנה ושלישי בתלמוד, זה הגמרא, הוא מצרף, הוא אוגר בתוכו - מהראשית, מהמקרא, עד מקום התלמוד, האחרית שבדבר, אוגר את הראשית ואוגר את האחרית, זה האופן של מקום צורת האסיפה שבדבר. זה רב אמי ורב אסי שסידרו את ש"ס דילן באופן שהוא אוסף, מצרף, אוגר יחד את כל החלקים כולם.

כח האגירה של ג' חלקי המוחין שבאדם

בדקות יותר, הראש של האדם הוא אחד, גולגולת, והמוחין שנמצאים בתוך הראש, מבואר בגר"א, וכמו שהרחיבו רבותינו עד מאד, מתחלקים לג' חלקים, "ואמלא אותו בחכמה ובתבונה ובדעת", "חכמה תבונה ודעת" אלו הם שלושה חלקים, זה הראש שמצד אחד הוא 'אחד', שזה הגולגולת, שזה הא' ומצד שני הוא ג', הוא באופן של ג' חלקים, חכמה תבונה ודעת. כפשוטו, הראש הוא עצם הגולגולת, אבל בעומק יותר, מהלך נוסף על הדברים, כל חלק מחלקי הגילוי שנמצאים באדם, חכמה, תבונה ודעת, הם הם ראש האדם, ומצד כך, יש לאדם ג' ראשים ולא ראש אחד. והדוגמא הבהירה לכך שמתגלה הדבר זה בקומת הכנסת ישראל, "אין קורין אבות אלא לשלושה", מה שאבות הם שלושה, שהרי 'אין אב אלא בחכמה', יש גילוי של חכמה מכח אברהם אבינו, זהו 'חכמה' - יש גילוי מכחו של יצחק שזהו 'תבונה' - 'בינה'. ויש גילוי מכחו של יעקב אבינו, שהוא בבחינת 'דעת', זה שלושה הראשים לקומת הכנסת ישראל, "אין קורין אבות אלא לשלושה".

וכמו שזה אמור בראשית דכנסת ישראל, זה אמור בראשית דפרט, דכל אחד מישראל - הלי-ראש שבכל אחד מישראל, נמצא בו כל שלושת החלקים האלה של המוחים.

ולפי"ז, העומק של האגירה היא, לאגור את החכמה, את התבונה ואת הדעת ולצרפם גם יחד, זה העומק שנקרא לאגור. וכמו שהוזכר בראשית, יש אסיפה לבסוף ויש אגירה בראשית, והאגירה בראשית היא בחלקי החכמה שבכל דבר, "כולם בחכמה עשית" ופרט בכל דבר זה אגירתו וצירופו, ובדקות יותר להמתבאר השתא, כח האגירה הוא לאגור את ה"חכמה מה שקיבל מרבו", ואת ה'בינה - מבין דבר מתוך דבר', ואת הדעת שזה הגדרת 'חכם ומבין מדעתו', [- כמובן שישנם הגדרות נוספות לחכמה, בינה, דעת - הוזכר הגדרה אחת בלבד] אבל האגירה של כל שלושת החלקים האלה, "חננו מאתך חכמה בינה ודעת" [- לפי נוסח ספרד], אלו הם כח האגירה, לאגור את כל החלקים האלה, זה כח מקום האגירה.

זה **אגר**, א' - כח אחד דגולגולת, ג', ג' חלקי המוחין, והר' - זה 'רישין', אלו הם הג' רישין שיש באדם, זה כח האגירה, לצרף, לאחד את כל חלקי הראשית, בראשיתם.

וזה הבראשית, ב'-ראשית, שני ראשיות כדברי רבותינו, ואם יש שנים, בהכרח יש **כח אמצע המצרפם**, זה הנקודה שבתוך הב' כידוע, כמבו' בגר"א ועוד, היא מצרפת את שני הראשיות, והיא השורש לשני הראשיות, היא הראש השלישי שמעל גביהם, שהוא מצרפם ומאחדם, שם נמצא עומק מקום האגירה.

תוקף האגירה שבאגרוף

כאשר האגירה הזו מתגלה יותר למטה בקומת אדם, האדם אוגר את המקום המתפרט, עיקר ההתפרטות שמתגלה באברי האדם [ההתפרטות המוחלטת מתגלה בשערות אבל הם אינם בגדר איברים, השערות הם מותרות המח כידוע] שזוהי מקום ההתפרטות הגמורה שמתגלה באדם, זהו במקום האצבעות, שם מקום ההתפרטות, ה' אצבעות דימין, ה' אצבעות דשמאל, בידיים וברגלים, כאשר האדם מקבץ, מצרף ומאחד את האצבעות הוא הנקרא בלשון הפסוק "באגרוף הכהו", **אגרוף** זהו **אגר-פ"ו שפ"ו** זה גימטריא **אלקים**, בבחינת תוקף, וא"כ זהו **אגר-תוקף**, חיבור וצירוף של הדבר, כאשר מאחדים את הדבר, אז הוא יוצר 'תקיפו', הוא יוצר מציאות של חוזק, **האגרוף** מאגד, מחבר מצרף את האצבעות גם יחד, כאשר הדבר נמצא בהתפרטותו, **החכמה** שהיא **הכח-מה**, נחלק לחלקיו, הכוחות נחלקים ומתפרטים, אבל כאשר מצרפים את הדבר, מאחדים אותו שזוהו בבחינת ב' ידיים, **יד ויד** כידוע דברי רבותינו שזה גימטריא **כ"ח**, זה מקום הכח, הצירוף של הדבר מצרף את כל התוקף של כח החכמה, את האחדות של חלקי החכמה, מצרפם גם יחד ומחברם.

האיברים שהם הידיים והרגלים שנחלקו לאצבעות, כמו שאומרת הגמ' שבאצבעות, לכל אחת ואחת יש בה את דיניה של תורה, 'זו קמיצה', 'זו אמה', נאמרו באצבעות דיניה של תורה, זה התפרטות מהחכמה, מהאורייתא, מתפרט צורת האיברים בכלל וצורת האצבעות בפרט, וההתפרטות הזו, היא התפרטות שכאשר מקבצים את ה'הלכותיה של תורה' שגנוזים באצבעות, בזה נעשה התוקף, בזה נעשה החוזק, זה נעשה **אגרוף**.

אותו תואר עצמו במלאכים זה נקראת **גבריאל** "מימיני מיכאל משמאלי **גבריאל**", ובדרך רמז, המילה **אגר** עצמה, כולה ראשי תיבות של המלאכים, אוריאל, רפאל, גבריאל, אבל בפרטות, המילה **אגר** היא גנוזה בשם תואר של המלאך **גבריאל**, שהוא מקום התוקף, ומאותו שם תואר האדם נקרא **גבר** שבארמית זה **גברא** - שהרי ד' שמות יש לו לאדם, הוא נקרא **איש**, הוא נקרא **גבר**, והוא נקרא **אנוש**, [חוץ משם **אדם**], בלשון ארמית **גבר** זה **גברא**, שמונח בו מילת **אגר** - זה **האגר** של התוקף, של הכח.

זה **אגרוף**, **גבריאל**, **גברא**, מקום תוקף החיבור, שכאשר מצרפים את החלקים ומאחדים אותם, נעשה אופן של תוקף, אופן של חוזק, זה מקום האגירה בראשיתו, במקום תוקפו.

מדוגת אגירה בעלמא דידן - צירוף של מידות

אבל יתר על כן, הכח של האגר, הוא מצרף, הוא מאחד את האור דלעתיד לבוא, "היום לעשותם ומחר לקבל שכרם", ובלשון ארמית הרי, **השכר** נקרא **אגרא**, זהו שכר, 'היום לעשותם', היום אנחנו נמצאים **בעולם של מידות**, "ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת", זה עולם של מידות, וסדר המידות, כמו שמבואר הרי, בסוגיא בברכות, שהגמ' דורשת את הפסוק שנאמר "לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההודו כי כל בשמים ובארץ לך ה' הממלכה", אלו הם יסודי ימות עולם, ששת ימים, ויום השביעי שבת וינפש, זהו עולם שהוא עולם של מידות, כל דבר מדוד בחלקיו, שזוהו הלשון **מידות** מלשון של **מדידה**, ומצד כך, עיקר עומק העבודה בעלמא דידן השתא הוא 'הידבק במידותיו מה הוא כו' אף אתה כו', "זה א-לי ואנוהו" - 'אני והוא' כדברי חז"ל, "הוי דומה לו", "הידבק במידותיו מה הוא רחום אף אתה רחום, מה הוא חנון אף אתה חנון", כלומר, כיון שישוד עיקר גילוי מדרגת הבריאה הוא עולם של מידות, 'לך ה' הגדולה והגבורה' וגו', לכן עיקר העבודה מצד העלמא דידן השתא, הוא גדר של מידות, זה הכח שהוזכר בהקבלה לעיל בבחינה שנקרא **אגרוף**, צירוף האצבעות, מידותיה של תורה, יש מידותיה של תורה בכללות ממש באצבעות כשלעצמם, ויש מידותיה של תורה באופן של **הקימוץ** של האצבעות, שהוא הנקרא "וקמץ הכהן", זה לא אגרוף ממש, אבל זה קרוב

לאגרוף, מצד מידותיה של תורה, ומצד כך, זה לא רק פרטים שנאמר באצבעות, שיש מידות בדיני תורה שנלמדים מהאצבעות להלכה למעשה, אלא זה הגילוי שהאגירה, שהצירוף שיש בידינו השתא הוא צירוף רק במדרגת אגרוף. השתא שם הוי"ה נעלם, עיקר הגילוי הוא שם אלקים, זה הל"ב פעמים שנאמר במעשה בראשית אלקים, ורק לבסוף נאמר שצירף עמו מידת רחמים, "ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמים", אבל עיקר הגילוי של מעשה ימות עולם, של הששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ, גילוי של מידות, עיקרו מתגלה מהאלקים שהוא תקיף ובעל היכולת ובעל הכוחות כולם, זה הכח של האגרוף כמו שהוזכר, בחינת גילוי של אגר-פ"ו, צירוף חלקי החכמה אבל שמתגלים בתוקף של המידות. וזה העומק שה'זה לעומת זה' של ימות עולם הוא קליפתו של עמלק שהוא בא על עיוות משקלות דקלקול, וכדברי חז"ל ומובא ברש"י - "למה נסמכה פרשת עמלק לפרשת משקלות" וכו' שכאשר מעוותים את המשקלות, כלומר, לעוות את המשקלות זה לעוות את סדר כח המידות, את כח המדידה, זה עיוות המשקלות, עמלק מתנגד למציאות של ימות עולם של ה"היום לעשותם" שזהו המדרגה של מידות של ה"היו דומה לו" - "מה הוא... אף אתה..." זה עומק נקודת ההתגלות, כמו שאומרים חז"ל "משל לאב שנשא את בנו על כתיפו והיה שואל את העוברים ושבים איה אבא איה אבא", כלומר שנעלם האב כפי שהוא ביחס לגילוי הבנים, ביחס למציאות המידות, לא ה'אב בחכמה' כשלעצמו שהוא עצם החכמה, אלא נעלם האב ביחס להתגלות של המידות, זה כחו של עמלק שהוא בא על משקלות כמו שנתבאר.

יסוד מדרגת איגרא - גג

וא"כ עוד פעם, חידוד הדברים, הגילוי של האגר שמצטרף השתא בידינו הוא גילוי של צירוף של מידות, תוקף של אגרוף שמצרף את המידות, ובהבחנה הזו שהוזכר, 'איגרא' שהוא בלשון ארמית בבחינת גג, ההגדרה היסודית - גג זה לא עוד צלע אחד מששה צדדים, גג הוא הכח שמצרף את כל החמישה, יש קרקע, יש ארבע דפנות, ויש גג על גביהם, כל דופן ודופן לעצמו הוא יכול להיות כמציאות לעצמו, אבל הגג הוא הכח שמצרף ומאחד את כל הדפנות כולם ואת הקרקע שמתחתיהם, והרמוז - שגג אותיות ג' ג', שהם ששה, כלומר, הוא גונן בקרבו את כל הששה גם יחד, על ידי כן הוא יוצר תוקף, הוא יוצר חוזק, הוא יוצר כח של ניצוח שהוא עומק דמלחמה, זה האיגרא, המציאות שנמצא למעלה, היא תוקף הדבר שמולידה את נקודת הנצחון. זה המדרגה בעלמא דידן, שזה הכח של הדברים.

האור דלעתיד לבוא למעלה ממדרגת 'איגרא'

אבל האור דלעתיד לבוא, שמעין דמעין, כך מתגלה בגאולת מצרים, 'כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות', באחרית הימים, שם נאמר הרי, לשון הגמ' שהוזכר בפסחים בקריאת ההלל דליל פסח - 'הלילא' - "הוה מרפסין איגרא", היו משברים הגגות, כלומר, מה שהם משברים הגגות היינו שיש עליה למעלה ממדרגת ה'אגר', המצרף, המאחד שזהו המדרגה של גג דידן, המדרגה העליונה, מכך שהיא מה שהוזכר, זה ההבחנה שנקרא "היום לעשותם ולמחר לקבל שכרם". ה'מעין דמעין' של "למחר לקבל שכרם" נאמר ביציאת מצרים, "ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה וגם את הגוי אשר יעבודו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכוש גדול", ה'היום לעשותם' זה ה'ארבע מאות שנה', 'ואחרי כן יצאו ברכוש גדול' - זה ה'למחר לקבל שכרם'. עמלק מעכב להמשיך את העולם - על מנת שלא יגיע ה'למחר', ולכן נאמר בעמלק "וצא הלחם בעמלק מחר", עמלק מעכב תמיד שמהלך העבודה של המידות ימשיך הלאה ולא יתגלה ה'למחר לקבל שכרם', הוא מעכב את הגילוי של ה'למחר', את ה'איגרא', השכר דלעתיד לבוא, הוא מגלה רק אופן של תוקף של ידים - שזה באופן של מידות, שזהו 'וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו', מקום הידים - מקום האגרוף, מקום הגבורה שביד, "היד החזקה", ה'גבריאל', ה'גברא' שבדבר. זה מקום הגילוי שמתגלה בכחו של עמלק. אבל הכח העליון יותר, כפי שחודד, זה ה'למחר לקבל שכרם', שע"ז חל מלחמתו של עמלק, "מלחמה לה' בעמלק מחר".

מהות השכר של 'למחר לקבל שכר'

והמהות של 'הלמחר' מהו - "ולמכסה עתיק", דכמו שדורשים חז"ל, "דברים שכיסה עתיק יומין נגלו לרבי עקיבא וחבריו", "מה יקרו רעיך א-ל", "אור יקרות וקפאון", דברים היקרים בעולם הזה נגלו לרבי עקיבא וחבריו - רבי עקיבא וחבריו מתגלה בהם האופן של הגילוי של ה"למחר לקבל שכר", ומהו השכר דלעתיד לבוא, "היה יושב רבי עקיבא ודרוש תילי תילים של הלכות על כל קוף וקוף, על כל תג ותג", זה ה'קוצו של יו"ד', הוא מגלה את עומק נקודת החכמה, את ה'טעמי תורה' שכיסה עתיק יומין, את מקום הנעלמות שבדבר, זה ה'למחר לקבל שכר', שם מקום ה'אגר', זה השכר דלעתיד לבוא.

ובדיוק יותר, השכר דלעתיד לבוא יש בו **רצוא ושוב**, ה'רצוא' זה עצם ההתדבקות, ההתכללות בו יתברך שמו - שלמעלה מ"נהנים מזיו השכינה", וה'שוב' שבדבר זה הגילוי של ה'טעמי תורה' שנמשכים מ"ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה", - 'חכמה - מה שקיבל מרבו', יחד עם דעת ותבונה, אוגר את כל שלושת החלקים הללו שזה אגירת החכמה, זה הגילוי דלעת"ל.

א"כ, שלימות ה'אגר' היא אגירת החכמה, בעלמא דידן, ובפרט משעה שמשה רבינו היכה את הסלע ויצאו טיפין טיפין, כמו שהרחיב הגר"א על יסוד דברי חז"ל, התורה א"כ, מתגלה כ'טיפה שבים', עוד טיפה ועוד טיפה, זעיר, זעיר, מעט, מעט, של חלקי חכמה. אבל אילו דיבר משה אל הסלע ולא היכה את הסלע, אז היו יוצאים מים רבים ואז היה את עיקר הגילוי של "כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה", חכמה דעת ותבונה מפיו של הקדוש ברוך הוא, זה היה הגילוי שהיה אילו דיבר משה אל הסלע, כי 'שכינה מדברת מתוך גרונו', זה כחו של משה אילו דיבר אל הסלע, זה דיבור מכח 'שכינה מדברת מתוך גרונו' ואזי היה השלימות של גילוי החכמה באופן של החיבור, האחדות המצרפת ומחברת את החכמה בינה ודעת בצירופם גם יחד, זה העומק דשכר דלעתיד לבוא.

מדוגת 'אנדרוגינוס דקדושה' בחבור זכר ונקיבה דלעת"ל

גאולת מצרים היתה גאולה של נקיבה, "בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים", וזה מטבע הברכה, אבל לעתיד לבוא יהיה גאולה של זכר כמו שאומרים בליל פסח בהגדה, מה שהשתא יש הפרדה ש"בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים", ואז הגילוי של החכמה הוא גילוי שהגאולת מצרים היא מכח "דעתן קלה", שנאמר על נשים, כלומר, כח הדעת המצרפת היא 'דעתן קלה', ולכן אין בה שלימות של האחדות של האגירה של כל חלקי החכמה, כי זה בחינת 'דעתן קלה'. אבל לעתיד לבוא יהיה חיבור של זכר ונקיבה, אבל לא רק חיבור שהוא באופן - כמו שנאמר היום "על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד", אלא זה יהיה זכר ונקיבה - מיניה וביה מצורפים יחד, בעלמא דידן הבחינה הזו - זה נקרא פסולת דאנדרוגינוס, שגם בו יש אותיות אגר - כי זה הפסולת שיש בו גם זה וגם זה דלא כטומטום שהוא אטום וחנותם, בלתי ניכר חלקיו, באנדרוגינוס יש בו גם זה וגם, כי בעלמא דידן 'גם, וגם', זה גמגום כמו שהוזכר, זה מקום הקלקול, זה מקום ה"כל המוסיף גורע", זה בחינת בעל מום.

אבל באור דלעתיד לבוא, יהיה כח של חיבור של זכר ונקיבה מיניה וביה, זה אנדרוגינוס דקדושה, זה האגירה בשלימות, השתא יש גילוי של חכמה, יש גילוי של בינה - "בינה יתירה ניתנה לאשה" כמו שדורשת הגמ' בנידה כידוע מ"ויבן את הצלע", וא"כ מצד אחד יש חלקים אצל האיש, יש חלקים אצל האשה, "כל המלמד את בתו תורה כאילו מלמדה תיפלות", מחד, שזה ביחס לדעת ש'דעתה קלה' אבל מאידך, יש לה 'בינה יתירה', וא"כ, יש לה יתרון וחסרון, נמצא שבזכר יש חלקים מסוימים ובנקיבה יש חלקים מסוימים, וא"כ, אין את האגירה של כל חלקי החכמה. אבל לעתיד לבוא שיתגלה ה'אנדרוגינוס דקדושה', לא יהיה ההיבדלות של הזכר והנקיבה, אלא יושלם כל החלקים כולם גם יחד, זה מקום האגירה השלם.

גילוי נח האגירה דלעת"ל במגילת אסתר שנקראת אגרת

אלו הם ימי הפורים שמתגלה בהם האגרת שהיא שורש לניסים של האיגרות ראשונות ואיגרות שניות, "על מקרא מגילה", המגילה נקראת ספר ונקראת איגרת.מה שהמגילה נקראת אגרת, כי היא אוגרת בתוכה את כל התורה כולה, כל סדר

הדברים תורה שבכתב הם תמיד הרי באופן של זכר, זה חלק של תורה, אבל יש לנו שתי מגילות שנקראים על שמה של נקיבה, זה מגילת רות שמשם יוצא משיח, ומגילת אסתר, "כל המועדים בטלים חוץ מפורים", אור דלעתיד לבוא, אלו הם אותם מגילות שאוגרות בתוכם את הכל, מגילת רות, כמו שאומרים חז"ל, לא נאמרו בה דינים שלא באה אלא כדי לצייר את יחוסו של דוד, [- ויש ע"ז את השאלה הידועה הרי נאמר שם הדין של "שלף איש נעלו", הדין של חליפין, אבל זהו לשון חז"ל] אבל מגילת אסתר, כל הויתה ויסודה, מה שהיא נקראת בלשון נקיבה, כי היא אוגרת בתוכה את כל החלקים כולם, את כל חלקי התורה שבדבר.

וכאן יש את הדבר הנפלא והעמוק, הרי נשים חייבות ג"כ במצוות היום דפורים בכלל, ובקריאת המגילה בפרט, "שאף הן היו באותו הנס", וקריאת המגילה הרי יסודה היא דברי תורה, זה הדברי תורה היחידים שנשים חייבות בהם, זה דבר נפלא כשמתבוננים בו, זה נכון שמספיק לשומעה כמשמעה ואין צורך להבין, "מבטלים תלמוד תורה לצורך מקרא מגילה" 'קראה בכל לשון שהוא שומע' [- מגילה י, א'] וכו', אבל הגדרת הדבר הוא, יש כאן דברי תורה שנשים חייבות בהם, זה האחדות של האנדרוגינוס דאור דלעתיד לבוא, כח האגירה של האור דלעתיד לבוא, של ה'למחר לקבל שכרם' מונח בקריאת המגילה, זה הצירוף של האור שמתחבר גם יחד.

כשזה מתראה בצורה של פסולת, כפי שזה באחרית הימים, אז כמובן שזה נופל להיכן שזה נופל בחלקי החכמה... אבל כשזה מתראה באופן השלם שבו, האור דלעתיד לבוא בהתגלותו, זה הכח לאגור, לצרף ולחבר.

אור דפורים - אור דכל התורה כולה בב"א

זהו האור של ימי הפורים, זה אור של ימים שמאיר בהם כל התורה כולה בבת אחת, זה נקרא "הדר קבלוה בימי אחשורוש", מה ש"הדר קבלוה בימי אחשורוש" זה באופן שאוגר ומאחד, במעמד הר סיני היה עשרה דיברות, "אחת דיבר אלקים שמים זו שמעתי" ולאחר מכן התפרט לעשרה, אבל במדריגת פורים - כדברי חז"ל "גדולה הסרת טבעת יותר ממ"ח נביאים זו נביאות שעמדו להם לישראל", א"כ בטבעת אחת נאגר ומצטרף הכל. זה הטבעת שאוגרת ומחברת, זה שלימות ההארה להידבק במעמקה של תורה ולהשיג את האור, האור הפנימי, "ליהודים היתה אורה" האור הפנימי של שלימות הארת התורה בשלימותה, בנובלות של התורה, כל אחד ישיג כפי מה שהוא ישיג, אבל כאן מתגלה העצם של התורה שהוא 'אחד', "תורה אחת תהיה לכם".

שאלות בכל הנושאים יתקבלו בברכה
במערכת השו"ת ויועברו למורינו הרב שליט"א
דוא"ל: rav@bilvavi.net | פקס: 03-548-0529

[לקבלת תשובה בפקס, נא לציין מספר פקס שזמין תמיד, או את מספר התא-קולי של הפקס]
הבהרה: מעת קבלת השאלה במערכת, זמן החזרת התשובה נמשך בין כשבוע לשלושה שבועות על דרך כלל. אם לא
נתקבלה תשובה עד זמן זה, ניתן לפנות למערכת על מנת לברר את סיבת הדבר [בצירוף מספר השאלה], באופנים
הבאים:

דוא"ל: info@bilvavi.net | פקס: 03-548-0529

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל,
וכן מקבץ שאלות ותשובות לפי סדר הפרשיות,
יש לשלוח בקשה לכתובת:
info@bilvavi.net

[לקבלת העלון השבועי והשו"ת דרך הפקס, יש לשלוח בקשה למספר הפקס 03-548-0529]

לברורים בנושאי "בלבבי משכן אבנה" ניתן לפנות למערכת באופנים הבאים:
טלפון 052-763-8588 ■ פקס 03-548-05294 ■ ת.ד. 16452 ירושלים מיקוד 9116302 ■ info@bilvavi.net

שיעורי מורינו הרב שליט"א מופיעים ב"קול הלשון"

ישראל 073.295.1245 | USA 718.521.5231

שיעורים שבועי

אנציקלופדיה מחשבה
חולון יום ד' 20:30
משפ' אליאס
רח' קדמן 4
לפרטים 050.418.0306

אנציקלופדיה עבודת ה'
ירושלים - יום ג' 20:30 בדיוק
ישיבה ראשית חכמה
רח' בן ציון אטון 8 הר חוצבים
לפרטים 052.765.1571